

PART I
The Central and Superuniverses

PAPER I
THE UNIVERSAL FATHER

THE Universal Father is the God of all creation, the First Source and Center of all things and beings. First think of God as a creator, then as a controller, and lastly as an infinite upholder. The truth about the Universal Father had begun to dawn upon mankind when the prophet said: "You, God, are alone; there is none beside you. You have created the heaven and the heaven of heavens, with all their hosts; you preserve and control them. By the Sons of God were the universes made. The Creator covers himself with light as with a garment and stretches out the heavens as a curtain." Only the concept of the Universal Father--one God in the place of many gods--enabled mortal man to comprehend the Father as divine creator and infinite controller.

The myriads of planetary systems were all made to be eventually inhabited by many different types of intelligent creatures, beings who could know God, receive the divine affection, and love him in return. The universe of universes is the work of God and the dwelling place of his diverse creatures. "God created the heavens and formed the earth; he established the universe and created this world not in vain; he formed it to be inhabited."

The enlightened worlds all recognize and worship the Universal Father, the eternal maker and infinite upholder of all creation. The will creatures of universe upon universe have embarked upon the long, long Paradise journey, the fascinating struggle of the eternal adventure of attaining God the Father. The transcendent goal of the children of time is to find the eternal God, to comprehend the divine nature, to recognize the Universal Father. God-knowing creatures have only one supreme ambition, just one consuming desire, and that is to become, as they are in their spheres, like him as he is in his Paradise perfection of personality and in his universal sphere of righteous supremacy. From the Universal Father who inhabits eternity there has gone forth the supreme mandate, "Be you perfect, even as I am perfect." In love and mercy the messengers of Paradise have carried this divine exhortation down through the ages and out through the universes, even to such lowly animal-origin creatures as the human races of Urantia.

This magnificent and universal injunction to strive for the attainment of the perfection of divinity is the first duty, and should be the highest ambition, of all the struggling creature creation of the God of perfection. This possibility of the attainment of divine perfection is the final and certain destiny of all man's eternal spiritual progress.

PRVI DIO
Centralni svemir i nadsvemiri

POGLAVLJE I
OTAC SVIH

OTAC Svih je Bog cijele tvorevine, Prvi Izvor i Centar svih stvari i bića. Prvo trebate misliti o Bogu kao stvoritelju, zatim kao nadgledniku, te konačno kao beskonačnom održavatelju. Čovječanstvo je počelo spoznavati istinu o Ocu Svih kad je prorok rekao: "Ti si, Bože, jedini; nema drugog osim tebe. Ti si stvorio nebo i nebesa nad nebesima, i vojsku njihovu; ti ih čuvaš i nadgledaš. Sinovi Božji su stvorili svemire. Stvoritelj se svjetlošću ogrče kao plaštom, nebo si razapinje kao šator." Jedino zahvaljujući konceptu Oca Svih--jednom Bogu umjesto mnogih bogova--čovjek je bio u stanju shvatiti da je Otac božanski stvoritelj i beskonačni nadglednik.

Neizmjeran broj planetarnih sistema je načinjen kako bi ih s vremenom naselilo mnoštvo različitih vrsta inteligentnih stvorenja koja mogu poznati Boga, primiti njegovu božansku ljubav i zauzvrat ga voljeti. Svemir nad svemirima je djelo Boga i prebivalište njegovih raznovrsnih stvorenja. "Bog je oblikovao i sazdao zemlju; on je učvrstio svemir i stvorio ovaj svijet; i nije zemlju stvorio nizašto, već ju je uobličio za obitavanje."

Svi prosvijetljeni svjetovi priznaju i obožavaju Oca Svih, vječnog stvoritelja i beskonačnog održavatelja cijele tvorevine. U svemiru nad svemirima, bića obdarena voljom započinju dugo, dugo putovanje prema Raju, čarobnu borbu vječne pustolovine koja vodi k postignuću Boga Oca. Najviši cilj djece vremena je da nađu vječnog Boga, da spoznaju božansku narav i da priznaju Oca Svih. Stvorena bića koja poznaju Boga imaju samo jednu uzvišenu ambiciju, samo jednu prožimajuću žudnju, a to je da u vlastitim domenama postanu onakva kakav je Bog u svom Rajskom savršenstvu i svojoj univerzalnoj domeni pravedne uzvišenosti. Otac Svih koji živi u vječnosti, šalje najviši nalog: "Budite savršeni kao što sam ja savršen." S puno ljubavi i milosti, glasnici Raja su stoljeće za stoljećem raznosili ovaj božanski poziv širom svih svemira, noseći ga i tako niskim stvorenjima životinjskog porijekla kakva su pripadnici ljudskih rasa Urantije.

Ova veličanstvena i sveopća opomena koja nalaže postignuće savršenstva božanstvenosti, predstavlja glavnu dužnost i treba biti najviša ambicija svih napaćenih stvorenja Boga savršenstva. To što se čovjeku pruža ova prilika da postigne božansko savršenstvo predstavlja najvišu i krajnju sudbinu cijelog čovjekovog duhovnog napretka u vječnosti.

Urantia mortals can hardly hope to be perfect in the infinite sense, but it is entirely possible for human beings, starting out as they do on this planet, to attain the supernal and divine goal which the infinite God has set for mortal man; and when they do achieve this destiny, they will, in all that pertains to self-realization and mind attainment, be just as replete in their sphere of divine perfection as God himself is in his sphere of infinity and eternity. Such perfection may not be universal in the material sense, unlimited in intellectual grasp, or final in spiritual experience, but it is final and complete in all finite aspects of divinity of will, perfection of personality motivation, and God-consciousness.

This is the true meaning of that divine command, "Be you perfect, even as I am perfect," which ever urges mortal man onward and beckons him inward in that long and fascinating struggle for the attainment of higher and higher levels of spiritual values and true universe meanings. This sublime search for the God of universes is the supreme adventure of the inhabitants of all the worlds of time and space.

1. THE FATHER'S NAME

Of all the names by which God the Father is known throughout the universes, those which designate him as the First Source and the Universe Center are most often encountered. The First Father is known by various names in different universes and in different sectors of the same universe. The names which the creature assigns to the Creator are much dependent on the creature's concept of the Creator. The First Source and Universe Center has never revealed himself by name, only by nature. If we believe that we are the children of this Creator, it is only natural that we should eventually call him Father. But this is the name of our own choosing, and it grows out of the recognition of our personal relationship with the First Source and Center.

The Universal Father never imposes any form of arbitrary recognition, formal worship, or slavish service upon the intelligent will creatures of the universes. The evolutionary inhabitants of the worlds of time and space must of themselves--in their own hearts--recognize, love, and voluntarily worship him. The Creator refuses to coerce or compel the submission of the spiritual free wills of his material creatures. The affectionate dedication of the human will to the doing of the Father's will is man's choicest gift to God; in fact, such a consecration of creature will constitutes man's only possible gift of true value to the Paradise Father. In God, man lives, moves, and has his being; there is nothing which man can give to God except this choosing to abide by the Father's will, and such decisions, effected by the intelligent will creatures of the universes, constitute the reality of that

Dok se smrtnici Urantije teško mogu nadati da će postati savršeni u beskonačnom smislu, nakon što započnu život na ovom planetu, ljudska bića su posve u stanju postići uzvišeni i božanski cilj koji je beskonačni Bog postavio pred smrtnog čovjeka; i kad postignu ovu sudbinu, po svemu što se odnosi na samoostvarenje i umno postignuće, ljudska će bića biti jednako preobilna u svojoj domeni božanskog savršenstva kao što je Bog preobilan u svojoj domeni beskonačnosti i vječnosti. Dok takvo savršenstvo ne mora biti bilo univerzalno u materijalnom smislu, neograničeno u intelektualnom shvaćanju ili obilježeno vrhuncem duhovnog iskustva, ono će biti krajnje i potpuno po svim konačnim aspektima božanstvenosti volje, savršenstva motivacije ličnosti i svjesnosti Boga.

Tu se krije istinsko značenje te božanske zapovijedi "Budite savršeni kao što sam ja savršen," koja za cijele duge i čarobne borbe za postignuće sve viših razina duhovnih vrijednosti i istinskih kozmičkih značenja, neprestano nagoni smrtnog čovjeka da krene naprijed i da stremi k svojoj nutrini. Ova vrhunska potraga za Bogom svemira predstavlja najvišu pustolovinu žitelja svih svjetova vremena i prostora.

1. OČEVO IME

Od svih imena po kojima je Otac Svih poznat širom svemira, najčešće se mogu sresti ona koja ga opisuju kao Prvi Izvor i Kozmički Centar. U različitim svemirima i u različitim sektorima jednog te istog svemira, Prvi Otac je poznat po različitim imenima. Imena kojima određeno stvorenje naziva Stvoritelja uveliko ovise o načinu na koji to biće spoznaje Stvoritelja. Prvi Izvor i Kozmički Centar sebe nikad nije obznanio po imenu, već jedino po naravi. Ako vjerujemo da smo djeca ovog Stvoritelja, prirodno je da ćemo ga prije ili kasnije nazvati Ocem. No ovo je ime stvar našeg vlastitog izbora i ono predstavlja rezultat naše spoznaje vlastitog osobnog odnosa s Prvim Izvorom i Centrom.

Otac Svih ne traži od inteligentnih kozmičkih stvorenja koja su obdarena slobodnom voljom da mu iskažu bilo kakvo svojevoljno priznanje, formalno obožavanje ili ropsku službu. Evolucijski žitelji svjetova vremena i prostora moraju sami--u vlastitim srcima--priznati i zavoljeti Boga i odlučiti da mu iskažu obožavanje. Stvoritelj neće prinuditi ili primorati svoja materijalna stvorenja da mu predaju svoju duhovnu slobodnu volju. To što čovjek s ljubavlju posvećuje svoju volju izvršenju Očeve volje predstavlja čovjekov najodabraniji dar Bogu; ustvari, takvo posvećenje volje stvorenja predstavlja jedini istinski vrijedan dar koji čovjek može dati Rajskom Ocu. U Bogu čovjek živi, kreće se i jeste; ne postoji ništa što bi čovjek mogao dati Bogu izuzev što će izabrati da živi prema Očevog volji i kad inteligentna kozmička stvorenja koja posjeduju slobodnu volju

true worship which is so satisfying to the love-dominated nature of the Creator Father.

When you have once become truly God-conscious, after you really discover the majestic Creator and begin to experience the realization of the indwelling presence of the divine controller, then, in accordance with your enlightenment and in accordance with the manner and method by which the divine Sons reveal God, you will find a name for the Universal Father which will be adequately expressive of your concept of the First Great Source and Center. And so, on different worlds and in various universes, the Creator becomes known by numerous appellations, in spirit of relationship all meaning the same but, in words and symbols, each name standing for the degree, the depth, of his enthronement in the hearts of his creatures of any given realm.

Near the center of the universe of universes, the Universal Father is generally known by names which may be regarded as meaning the First Source. Farther out in the universes of space, the terms employed to designate the Universal Father more often mean the Universal Center. Still farther out in the starry creation, he is known, as on the headquarters world of your local universe, as the First Creative Source and Divine Center. In one near-by constellation God is called the Father of Universes. In another, the Infinite Upholder, and to the east, the Divine Controller. He has also been designated the Father of Lights, the Gift of Life, and the All-powerful One.

On those worlds where a Paradise Son has lived a bestowal life, God is generally known by some name indicative of personal relationship, tender affection, and fatherly devotion. On your constellation headquarters God is referred to as the Universal Father, and on different planets in your local system of inhabited worlds he is variously known as the Father of Fathers, the Paradise Father, the Havona Father, and the Spirit Father. Those who know God through the revelations of the bestowals of the Paradise Sons, eventually yield to the sentimental appeal of the touching relationship of the creature-Creator association and refer to God as "our Father."

On a planet of sex creatures, in a world where the impulses of parental emotion are inherent in the hearts of its intelligent beings, the term Father becomes a very expressive and appropriate name for the eternal God. He is best known, most universally acknowledged, on your planet, Urantia, by the name God. The name he is given is of little importance; the significant thing is that you should know him and aspire to be like him. Your prophets of old truly called him "the everlasting God" and referred to him as the one who "inhabits eternity."

donesu takvu odluku, u njoj počiva stvarnost tog istinskog obožavanja koje donosi tako duboko zadovoljstvo ljubavlju prožetoj naravi Oca Stvoritelja.

Kada postanete istinski svjesni Boga, nakon što stvarno otkrijete veličanstvenog Stvoritelja i počnete doživljavati ostvarenje unutarnje prisutnosti božanskog nadglednika, tada, u skladu s vlastitim prosvjetljenjem i ovisno o principu i metodi kojima božanski Sinovi obznanjuju Boga, možete naći ime za Oca Svih koje će prikladno izraziti vaše shvaćanje Prvog Velikog Izvora i Centra. I tako, na različitim svjetovima i u različitim svemirima, Stvoritelj je poznat po različitim imenima; sva ova imena u duhu odnosa imaju isto značenje, dok svako u pogledu riječi i simbola obilježava različit stupanj, dubinu i mjeru do koje je Otac ustoličen u srcima svojih stvorenja određenog svijeta.

U blizini centra svemira nad svemirima, Otac Svih je općenito poznat po imenima čije značenje približno odgovara konceptu Prvog Izvora. Što se više udaljimo od ovog centra i što dublje uđemo u svemire prostora, pojmovi koji opisuju Oca Svih sve češće imaju značenje Univerzalnog Centra. Ako uđemo još dublje u zvjezdanu tvorevinu i ako na primjer, pogledamo svijet glavnog centra vašeg lokalnog svemira, vidimo da je Bog poznat kao Prvi Stvaralački Izvor i Božanski Centar. Otac je u jednom obližnjem zvijezdu poznat kao Otac Svemira. U drugom se zove Beskonačni Održavatelj, dok je prema istoku poznat kao Božanski Nadglednik. Bog je također poznat kao Otac Svjetla, Dar Života i Svemoguć.

Na onim svjetovima gdje su Rajski Sinovi živjeli svoje darovane živote, Bog je općenito poznat po nekom imenu koje označava osobni odnos, nježnu ljubav i očinsku odanost. Na glavnom centru vašeg zvijezda, Bog je poznat kao Otac Svih, dok je na drugim planetima vašeg lokalnog sistema naseljenih svjetova poznat kao Otac Očeva, Rajski Otac, Otac Havone i Duh Otac. Oni koji su upoznali Boga zahvaljujući otkrivenjima darivanja Rajskih Sinova, s vremenom podliježu osjećajnom dojmu dirljivog odnosa između Stvoritelja i stvorenja i obično nazivaju Boga "našim Ocem."

Na planetu gdje žive spolna bića, na svijetu gdje su impulsi roditeljskih emocija duboko uvriježeni u srcima inteligentnih bića, koncept Oca postaje vrlo izražajan i prikladan naziv za vječnog Boga. Na vašem planetu--Urantiji--on je općenito poznat i univerzalno priznat po imenu Bog. Ime koje dajete Bogu nije od velikog značaja; to što je bitno je da ga poznate i da nastojite biti poput njega. Vaši drevni proroci su ga ispravno nazvali "vječnim Bogom" i onim koji "stoluje u vječnosti."

2. THE REALITY OF GOD

God is primal reality in the spirit world; God is the source of truth in the mind spheres; God overshadows all throughout the material realms. To all created intelligences God is a personality, and to the universe of universes he is the First Source and Center of eternal reality. God is neither manlike nor machinelike. The First Father is universal spirit, eternal truth, infinite reality, and father personality.

The eternal God is infinitely more than reality idealized or the universe personalized. God is not simply the supreme desire of man, the mortal quest objectified. Neither is God merely a concept, the power-potential of righteousness. The Universal Father is not a synonym for nature, neither is he natural law personified. God is a transcendent reality, not merely man's traditional concept of supreme values. God is not a psychological focalization of spiritual meanings, neither is he "the noblest work of man." God may be any or all of these concepts in the minds of men, but he is more. He is a saving person and a loving Father to all who enjoy spiritual peace on earth, and who crave to experience personality survival in death.

The actuality of the existence of God is demonstrated in human experience by the indwelling of the divine presence, the spirit Monitor sent from Paradise to live in the mortal mind of man and there to assist in evolving the immortal soul of eternal survival. The presence of this divine Adjuster in the human mind is disclosed by three experiential phenomena:

1. The intellectual capacity for knowing God--God-consciousness.
2. The spiritual urge to find God--God-seeking.
3. The personality craving to be like God--the wholehearted desire to do the Father's will.

The existence of God can never be proved by scientific experiment or by the pure reason of logical deduction. God can be realized only in the realms of human experience; nevertheless, the true concept of the reality of God is reasonable to logic, plausible to philosophy, essential to religion, and indispensable to any hope of personality survival.

Those who know God have experienced the fact of his presence; such God-knowing mortals hold in their personal experience the only positive proof of the existence of the living God which one human being can offer to another. The existence of God is utterly beyond all possibility of demonstration except for the contact between the God-consciousness of the human mind and the God-presence of the Thought Adjuster that indwells the mortal intellect and is bestowed upon man as the free gift of the Universal Father.

2. STVARNOST BOGA

Bog je osnovna stvarnost u svijetu duha; Bog je izvor istine u domenama uma; Bog nadstjenjuje sve što je u materijalnim svjetovima. Za sve stvorene inteligencije, Bog je ličnost i svemiru nad svemirima, on je Prvi Izvor i Centar vječne stvarnosti. Bog ne naliči bilo čovjeku ili stroju. Prvi Otac je univerzalni duh, vječna istina, beskonačna stvarnost i očinska ličnost.

Vječni Bog je beskonačno mnogo više od idealizirane stvarnosti ili personificiranog svemira. Bog nije jednostavno čovjekova najviša želja, niti je konkretizirano smrtničko nastojanje. Bog nije jedino koncept, potencijalna moć pravednosti. Otac Svih nije sinonim za prirodu, niti je personificiran prirodni zakon. Bog je transcendentna stvarnost, a ne samo čovjekov tradicionalni koncept najviših vrijednosti. Bog nije psihološko usredotočenje duhovnih značenja, niti je "čovjekova najplemenitija tvorevina." U ljudskim umovima, Bog može biti bilo jedna ili više takvih predodžbi, no on je više od toga. Svima koji posjeduju duhovni mir na zemlji i koji teže opstanku ličnosti, Bog je spasitelj i Otac ljubavi.

U ljudskom iskustvu, dokaz aktualnosti Božjeg postojanja počiva u unutarnjoj božanskoj prisutnosti, duhu Osmatraču koji je došao s Raja kako bi živio u čovjekovom smrtničkom umu i kako bi u istom tom umu pomogao pri razvoju besmrtnе duše pred kojom stoji vječni život. Tri iskustvene pojave ukazuju na prisutnost ovog božanskog Ispravljača u ljudskom umu:

1. Intelektualna sposobnost poznavanja Boga--svjesnost Boga.
2. Duhovni poriv za pronalaskom Boga--treganje za Bogom.
3. Težnja ličnosti da postane poput Boga--čovjekova svesrdna želja da čini Božju volju.

Božje postojanje se nikako ne može dokazati znanstvenim eksperimentom ili posve logičkim rasuđivanjem. Čovjek može spoznati Boga jedino u domenama ljudskog iskustva; unatoč tome, istinski koncept Božje stvarnosti je razumljiv sa stanovišta logike, uvjerljiv sa stanovišta filozofije, neizostavno bitan sa stanovišta religije, dok u njemu leži jedina nada opstanku ličnosti.

Ljudi koji poznaju Boga iskustveno znaju činjenicu njegove prisutnosti; takvi smrtnici koji poznaju Boga posjeduju u svom osobnom iskustvu jedini čvrst dokaz o postojanju živućeg Boga koji ljudsko biće može pružiti svojim bližnjima. Doslovno je nemoguće dokazati Božje postojanje na bilo koji drugi način izuzev kontaktom između čovječjeg uma koji je svjestan Boga i Božje prisutnosti, Misaonog Ispravljača koji živi u smrtničkom intelektu i kojeg je Otac Svih čovjeku badava darovao.

In theory you may think of God as the Creator, and he is the personal creator of Paradise and the central universe of perfection, but the universes of time and space are all created and organized by the Paradise corps of the Creator Sons. The Universal Father is not the personal creator of the local universe of Nebadon; the universe in which you live is the creation of his Son Michael. Though the Father does not personally create the evolutionary universes, he does control them in many of their universal relationships and in certain of their manifestations of physical, mindal, and spiritual energies. God the Father is the personal creator of the Paradise universe and, in association with the Eternal Son, the creator of all other personal universe Creators.

As a physical controller in the material universe of universes, the First Source and Center functions in the patterns of the eternal Isle of Paradise, and through this absolute gravity center the eternal God exercises cosmic overcontrol of the physical level equally in the central universe and throughout the universe of universes. As mind, God functions in the Deity of the Infinite Spirit; as spirit, God is manifest in the person of the Eternal Son and in the persons of the divine children of the Eternal Son. This interrelation of the First Source and Center with the co-ordinate Persons and Absolutes of Paradise does not in the least preclude the direct personal action of the Universal Father throughout all creation and on all levels thereof. Through the presence of his fragmentized spirit the Creator Father maintains immediate contact with his creature children and his created universes.

3. GOD IS A UNIVERSAL SPIRIT

"God is spirit." He is a universal spiritual presence. The Universal Father is an infinite spiritual reality; he is "the sovereign, eternal, immortal, invisible, and only true God." Even though you are "the offspring of God," you ought not to think that the Father is like yourselves in form and physique because you are said to be created "in his image"--indwelt by Mystery Monitors dispatched from the central abode of his eternal presence. Spirit beings are real, notwithstanding they are invisible to human eyes; even though they have not flesh and blood.

Said the seer of old: "Lo, he goes by me, and I see him not; he passes on also, but I perceive him not." We may constantly observe the works of God, we may be highly conscious of the material evidences of his majestic conduct, but rarely may we gaze upon the visible manifestation of his divinity, not even to behold the presence of his delegated spirit of human indwelling.

The Universal Father is not invisible because he is hiding himself away from the lowly creatures of materialistic handicaps and limited spiritual

Budući da je Bog samostalno stvorio Raj i centralni svemir savršenstva, teoretski možete misliti o Bogu kao Stvoritelju; međutim, sve svemire vremena i prostora je stvorio i organizirao Rajski zbor Sinova Stvoritelja. Otac Svih nije samostalno stvorio lokalni svemir Nebadon; vaš svemir predstavlja djelo njegovog Sina Mihaela. Premda Otac nije samostalno stvorio evolucijske svemire, on upravlja njihovim brojnim univerzalnim odnosima, kao i određenim ispoljenjima fizičkih, umnih i duhovih energija. Bog Otac je samostalno i osobno stvorio Rajski svemir, dok je zajedno s Vječnim Sinom stvorio sve druge osobne kozmičke Stvoritelje.

Kao fizički upravitelj materijalnog svemira nad svemirima, Prvi Izvor i Centar djeluje u uzorcima vječnog Rajskog Otoka i kroz ovaj apsolutni gravitacijski centar, vječni Bog sprovodi najvišu kozmičku upravu nad fizičkom razinom centralnog svemira kao i cijelog svemira nad svemirima. Kao um, Bog djeluje u Božanstvu Beskonačnog Duha; kao duh, Bog se ispoljava u osobi Vječnog Sina i u osobama božanske djece Vječnog Sina. Ovaj odnos između Prvog Izvora i Centra i njemu ravnopravnih Osoba i Apsoluta Raja ni u najmanjoj mjeri ne isključuje izravno osobno djelovanje Oca Svih širom cijele tvorevine i na svim njezinim razinama. Zahvaljujući prisutnosti njegovog fragmentiranog duha, Otac Stvoritelj održava neposredan kontakt sa svojom stvorenom djecom i svojim stvorenim svemirima.

3. BOG JE UNIVERZALNI DUH

"Bog je duh." On je univerzalna duhovna prisutnost. Otac Svih je beskonačna duhovna stvarnost; on je "suvereni vladar koji je vječan, besmrtn, nevidljiv i jedini pravi Bog." Premda "od njega potječete," ne trebate misliti da vam Otac naliči po formi i fizičkom obličju samo zato što vam je rečeno da ste stvoreni "njemu na sliku"--da u vama žive Tajnoviti Osmatrači koji su odaslati s centralnog prebivališta njegove vječne prisutnosti. Bića duha su stvarna, i pored toga što su nevidljiva ljudskim očima i što nisu načinjena od krvi i mesa.

Kako reče drevni mudrac: "Ide ispred mene, a ja ga ne vidim, evo, on prolazi--ja ga ne opažam." Dok stalno možemo promatrati Božja djela i biti duboko svjesni materijalnih dokaza njegovih veličanstvenih aktivnosti, vrlo rijetko imamo priliku uočiti vidljivo ispoljenje njegove božanstvenosti ili vidjeti prisutnost njegovog odaslanog duha koji živi u čovjeku.

Otac Svih nije nevidljiv zbog toga što se krije od niskih stvorenja opterećenih materijalnim teškoćama i ograničenim nedostatnošću svojih

endowments. The situation rather is: "You cannot see my face, for no mortal can see me and live." No material man could behold the spirit God and preserve his mortal existence. The glory and the spiritual brilliance of the divine personality presence is impossible of approach by the lower groups of spirit beings or by any order of material personalities. The spiritual luminosity of the Father's personal presence is a "light which no mortal man can approach; which no material creature has seen or can see." But it is not necessary to see God with the eyes of the flesh in order to discern him by the faith-vision of the spiritualized mind.

The spirit nature of the Universal Father is shared fully with his coexistent self, the Eternal Son of Paradise. Both the Father and the Son in like manner share the universal and eternal spirit fully and unreservedly with their conjoint personality co-ordinate, the Infinite Spirit. God's spirit is, in and of himself, absolute; in the Son it is unqualified, in the Spirit, universal, and in and by all of them, infinite.

God is a universal spirit; God is the universal person. The supreme personal reality of the finite creation is spirit; the ultimate reality of the personal cosmos is absonite spirit. Only the levels of infinity are absolute, and only on such levels is there finality of oneness between matter, mind, and spirit.

In the universes God the Father is, in potential, the overcontroller of matter, mind, and spirit. Only by means of his far-flung personality circuit does God deal directly with the personalities of his vast creation of will creatures, but he is contactable (outside of Paradise) only in the presences of his fragmented entities, the will of God abroad in the universes. This Paradise spirit that indwells the minds of the mortals of time and there fosters the evolution of the immortal soul of the surviving creature is of the nature and divinity of the Universal Father. But the minds of such evolutionary creatures originate in the local universes and must gain divine perfection by achieving those experiential transformations of spiritual attainment which are the inevitable result of a creature's choosing to do the will of the Father in heaven.

In the inner experience of man, mind is joined to matter. Such material-linked minds cannot survive mortal death. The technique of survival is embraced in those adjustments of the human will and those transformations in the mortal mind whereby such a God-conscious intellect gradually becomes spirit taught and eventually spirit led. This evolution of the human mind from matter association to spirit union results in the transmutation of the potentially spirit phases of the mortal mind into the morontia realities of the immortal soul. Mortal mind subservient to matter is destined to become increasingly material and consequently to suffer eventual personality extinction;

duhovnih obdarenja. Prije je slučaj da: "Ti moga lica ne možeš vidjeti, jer ne može čovjek mene vidjeti i na životu ostati." Ni jedan materijalni čovjek ne može vidjeti Boga koji je duh i sačuvati svoju smrtničku egzistenciju. Bilo niže grupe bića duha ili druge vrste materijalnih ličnosti, ne mogu prići slavi i duhovnoj izvanrednosti prisutnosti božanske ličnosti. Duhovni sjaj Očeve osobne prisutnosti je "svjetlo kojem ni jedan smrtnik ne može prići; koje ni jedan smrtni čovjek nije vidio niti može vidjeti." Ali čovjek ne mora vidjeti Boga tjelesnim očima kako bi ga opazio vizijom vjere svog produhovljenog uma.

Otac Svih u cjelosti dijeli svoju narav duha sa svojim supostojećim "ja," s Vječnim Sinom Raja. Otac tako i Sin--podjednako, potpuno i bezrezervno--dijele univerzalni i vječni duh s Beskonačnim Duhom, koji je ravnopravan njihovim združenim ličnostima. U sebi i po sebi Božji duh je apsolutan, u Sinu je bezuvjetan, u Duhu je univerzalan, dok je u njima i kroz sve njih beskonačan.

Bog je univerzalni duh; Bog je univerzalna osoba. Najviša osobna stvarnost konačne tvorevine je duh; ultimna stvarnost osobnog kozmosa je apsonitni duh. Jedino su razine beskonačnosti apsolutne i jedino na takvim razinama vlada krajnje jedinstvo između materije, uma i duha.

U svemirima, Bog Otac je potencijalno vrhovni upravitelj materije, uma i duha. Jedino zahvaljujući široko rasprostranjenom krugu ličnosti, Bog može neposredno saobraćati s ličnostima svoje velike tvorevine bića obdarenih voljom, no ova bića mogu uspostaviti kontakt s Bogom (izvan Raja) jedino kontaktom s prisutnostima njegovih fragmentiranih jedinki koje su Božja volja u svemirima. Ovaj Rajski duh koji živi u umovima smrtnika vremena i koji u istim tim umovima pomaže pri evoluciji besmrtnih duša vječnog stvorenog bića, ima narav i božanstvenost Oca Svih. Ali umovi takvih evolucijskih stvorenih bića vuku porijeklo iz lokalnih svemira i moraju steći božansko savršenstvo iskustvenim preobrazbama duhovnog postignuća koje predstavljaju neminovnan rezultat odlučnosti stvorenja da vrši volju Oca na nebu.

U čovjekovom unutarnjem iskustvu, um je pridružen materiji. Takvi umovi koji su povezani s materijom, ne mogu preživjeti smrtničku smrt. Tajna opstanka leži u vještini usklađenja ljudske volje i u tim preobrazbama smrtničkog uma kojima takav intelekt koji je svjestan Boga postupno postaje prvo poučen duhom, a zatim vođen duhom. Dok se ljudski um evolucijom razvija od povezanosti s materijom do sjedinjenja s duhom, one njegove faze koje su potencijalno imale narav duha preuzimaju oblik morontia stvarnosti besmrtnih duša. Smrtničkom umu koji je podređen materiji suđeno je da postane sve više materijalan i da stoga s vremenom doživi prekid

mind yielded to spirit is destined to become increasingly spiritual and ultimately to achieve oneness with the surviving and guiding divine spirit and in this way to attain survival and eternity of personality existence.

I come forth from the Eternal, and I have repeatedly returned to the presence of the Universal Father. I know of the actuality and personality of the First Source and Center, the Eternal and Universal Father. I know that, while the great God is absolute, eternal, and infinite, he is also good, divine, and gracious. I know the truth of the great declarations: "God is spirit" and "God is love," and these two attributes are most completely revealed to the universe in the Eternal Son.

4. THE MYSTERY OF GOD

The infinity of the perfection of God is such that it eternally constitutes him mystery. And the greatest of all the unfathomable mysteries of God is the phenomenon of the divine indwelling of mortal minds. The manner in which the Universal Father sojourns with the creatures of time is the most profound of all universe mysteries; the divine presence in the mind of man is the mystery of mysteries.

The physical bodies of mortals are "the temples of God." Notwithstanding that the Sovereign Creator Sons come near the creatures of their inhabited worlds and "draw all men to themselves"; though they "stand at the door" of consciousness "and knock" and delight to come in to all who will "open the doors of their hearts"; although there does exist this intimate personal communion between the Creator Sons and their mortal creatures, nevertheless, mortal men have something from God himself which actually dwells within them; their bodies are the temples thereof.

When you are through down here, when your course has been run in temporary form on earth, when your trial trip in the flesh is finished, when the dust that composes the mortal tabernacle "returns to the earth whence it came"; then, it is revealed, the indwelling "Spirit shall return to God who gave it." There sojourns within each moral being of this planet a fragment of God, a part and parcel of divinity. It is not yet yours by right of possession, but it is designedly intended to be one with you if you survive the mortal existence.

We are constantly confronted with this mystery of God; we are nonplused by the increasing unfolding of the endless panorama of the truth of his infinite goodness, endless mercy, matchless wisdom, and superb character.

The divine mystery consists in the inherent difference which exists between the finite and the

postojanja ličnosti; umu koji se predao vodstvu duha suđeno je da postane sve duhovniji i da se na koncu sjedini s vječnim božanskim duhom vodičem, te da na taj način postigne vječni život i vječno postojanje ličnosti.

Ja dolazim od Vječnog i više sam puta imao priliku biti u prisutnosti Oca Svih. Upoznat sam s aktualnošću i ličnošću Prvog Izvora i Centra, Vječnog Oca Svih. Znam da, dok je veliki Bog apsolutan, vječan i beskonačan, on je isto tako dobar, božanstven i milostiv. Znam da su slijedeće uzvišene izjave istinite--"Bog je duh" i "Bog je ljubav"--i da se ove dvije osobine najpotpunije očituju svemiru u Vječnom Sinu.

4. BOŽJA TAJNOVITOST

Beskonačnost Božjeg savršenstva je tolika da Bog mora ostati vječna tajna. I najveća od svih nepojmljivih tajni koje se tiču Boga je činjenica da on živi u smrtničkim umovima. Način na koji Otac Svih uspijeva živjeti u stvorenim bićima vremena predstavlja najveću tajnu svemira; božanska prisutnost unutar ljudskog uma je najveća tajna nad tajnama.

Fizička tijela smrtnika su "hramovi Božji." Unatoč tome što se Suvereni Sinovi Stvoritelji mogu približiti stvorenim bićima naseljenih svjetova i "k sebi privući sve ljude," unatoč tome što oni "stoje na vratima" svijesti "i kucaju" i raduju se kad mogu ući i prići svima koji "otvore vrata svojih srca," unatoč tome što zaista postoji takva intimna osobna komunikacija između Sinova Stvoritelja i njihovih smrtnih stvorenja, smrtni ljudi imaju nešto od samog Boga što aktualno živi u njima; njihova tijela su hramovi ove prisutnosti.

Po završetku života tamo dolje, po isteku vašeg zemaljskog života u privremenom obličju, kad se okonča vaše pokusno putovanje u tjelesnom liku i kad se prah od kojeg je načinjeno smrtničko tijelo "vraća u zemlju iz koje je došao" tada, kako je obznanjeno, "duh odlazi natrag Bogu koji ga je dao." U svakom moralnom biću ovog planeta boravi Božji fragment, dio i komad božanstvenosti. Dok ga vi još uvijek ne posjedujete, izvorno je planirano da se čovjek treba sjediniti s ovim fragmentom ako preživi smrtničku egzistenciju.

Mi smo neprestano suočeni s Božjom tajnovitošću; zapanjeni smo sve većim otkrivenjem beskrajne panorame istine njegove beskonačne dobrote, beskrajne milosti, neusporedive mudrosti i izvanrednog karaktera.

Božanska tajnovitost počiva u razlici između konačnog i beskonačnog, vremenskog i vječnog,

infinite, the temporal and the eternal, the time-space creature and the Universal Creator, the material and the spiritual, the imperfection of man and the perfection of Paradise Deity. The God of universal love unfailingly manifests himself to every one of his creatures up to the fullness of that creature's capacity to spiritually grasp the qualities of divine truth, beauty, and goodness.

To every spirit being and to every mortal creature in every sphere and on every world of the universe of universes, the Universal Father reveals all of his gracious and divine self that can be discerned or comprehended by such spirit beings and by such mortal creatures. God is no respecter of persons, either spiritual or material. The divine presence which any child of the universe enjoys at any given moment is limited only by the capacity of such a creature to receive and to discern the spirit actualities of the supermaterial world.

As a reality in human spiritual experience God is not a mystery. But when an attempt is made to make plain the realities of the spirit world to the physical minds of the material order, mystery appears: mysteries so subtle and so profound that only the faith-grasp of the God-knowing mortal can achieve the philosophic miracle of the recognition of the Infinite by the finite, the discernment of the eternal God by the evolving mortals of the material worlds of time and space.

5. PERSONALITY OF THE UNIVERSAL FATHER

Do not permit the magnitude of God, his infinity, either to obscure or eclipse his personality. "He who planned the ear, shall he not hear? He who formed the eye, shall he not see?" The Universal Father is the acme of divine personality; he is the origin and destiny of personality throughout all creation. God is both infinite and personal; he is an infinite personality. The Father is truly a personality, notwithstanding that the infinity of his person places him forever beyond the full comprehension of material and finite beings.

God is much more than a personality as personality is understood by the human mind; he is even far more than any possible concept of a superpersonality. But it is utterly futile to discuss such incomprehensible concepts of divine personality with the minds of material creatures whose maximum concept of the reality of being consists in the idea and ideal of personality. The material creature's highest possible concept of the Universal Creator is embraced within the spiritual ideals of the exalted idea of divine personality. Therefore, although you may know that God must be much more than the human conception of personality, you equally well know that the Universal

vremensko-prostornog stvorenja i Univerzalnog Stvoritelja, materijalnog i duhovnog, čovjekovog nesavršenstva i savršenstva Rajskog Božanstva. Bog univerzalne ljubavi sebe nepogrešivo obznanjuje svakom svom stvorenju, do pune sposobnosti tog stvorenja da duhovno shvati osobine božanske istine, ljepote i dobrote.

Svakom duhu i svakom smrtnom stvorenju svake domene i svakog svijeta cijelog svemira nad svemirima, Otac Svih obznanjuje cjelo svoje milostivo i božansko "ja" koje je taj duh ili to smrtno stvorenje u stanju razaznati ili razumjeti. U Boga nema pristranosti ni prema kojoj osobi, bilo duhovnoj ili materijalnoj. Količinu Božanske prisutnosti koja je dostupna određenom kozmičkom djetetu ograničava jedino sposobnost tog bića da primi i razazna aktualnosti duha nadmaterijalnog svijeta.

Bog nije tajna kao stvarnost u ljudskom duhovnom iskustvu. Ali kad god pokušamo fizičkim umovima materijalne vrste objasniti stvarnosti svijeta duha, javljaju se tajnovitosti; ove su tajnovitosti tako istančane i izražajne da smrtnik koji poznaje Boga može postići ovo filozofsko čudo jedino shvaćanjem svoje vjere: konačno može poznati Beskonačnog, evoluirajući smrtnik materijalnih svjetova vremena i prostora može opaziti vječnog Boga.

5. LIČNOST OCA SVIH

Ne dopustite da Božja veličina i beskonačnost bilo zasjene ili pomute njegovu ličnost. "Onaj što uho zasađi da ne čuje? Koji stvori oko da ne vidi?" Otac Svih je vrhunac božanske ličnosti; on je izvor i sudbina ličnosti širom cijele tvorevine. Bog je beskonačan i ličan; on je beskonačna ličnost. Otac je uistinu ličnost, unatoč tome što zahvaljujući svojoj beskonačnosti zauvijek leži izvan dometa punog shvaćanja materijalnih i konačnih bića.

Bog je mnogo više nego ličnost, kako ljudski um razumije ličnost; on je čak više nego svaki mogući koncept nadličnosti. No posve je uzaludno raspravljati takve nepojmljive koncepte božanske ličnosti s umovima materijalnih stvorenja čiji najviši koncept stvarnosti bića počiva u ideji i idealu ličnosti. Najviši koncept Univerzalnog Stvoritelja koji stvoreno materijalno biće može razumjeti počiva u duhovnim idealima uzvišene ideje božanske ličnosti. Stoga, premda vam može biti jasno da je Bog mnogo više nego ljudski koncept ličnosti, isto vam tako treba biti

Father cannot possibly be anything less than an eternal, infinite, true, good, and beautiful personality.

God is not hiding from any of his creatures. He is unapproachable to so many orders of beings only because he "dwells in a light which no material creature can approach." The immensity and grandeur of the divine personality is beyond the grasp of the unperfected mind of evolutionary mortals. He "measures the waters in the hollow of his hand, measures a universe with the span of his hand. It is he who sits on the circle of the earth, who stretches out the heavens as a curtain and spreads them out as a universe to dwell in." "Lift up your eyes on high and behold who has created all these things, who brings out their worlds by number and calls them all by their names"; and so it is true that "the invisible things of God are partially understood by the things which are made." Today, and as you are, you must discern the invisible Maker through his manifold and diverse creation, as well as through the revelation and ministration of his Sons and their numerous subordinates.

Even though material mortals cannot see the person of God, they should rejoice in the assurance that he is a person; by faith accept the truth which portrays that the Universal Father so loved the world as to provide for the eternal spiritual progression of its lowly inhabitants; that he "delights in his children." God is lacking in none of those superhuman and divine attributes which constitute a perfect, eternal, loving, and infinite Creator personality.

In the local creations (excepting the personnel of the superuniverses) God has no personal or residential manifestation aside from the Paradise Creator Sons who are the fathers of the inhabited worlds and the sovereigns of the local universes. If the faith of the creature were perfect, he would assuredly know that when he had seen a Creator Son he had seen the Universal Father; in seeking for the Father, he would not ask nor expect to see other than the Son. Mortal man simply cannot see God until he achieves completed spirit transformation and actually attains Paradise.

The natures of the Paradise Creator Sons do not encompass all the unqualified potentials of the universal absoluteness of the infinite nature of the First Great Source and Center, but the Universal Father is in every way divinely present in the Creator Sons. The Father and his Sons are one. These Paradise Sons of the order of Michael are perfect personalities, even the pattern for all local universe personality from that of the Bright and Morning Star down to the lowest human creature of progressing animal evolution.

Without God and except for his great and central person, there would be no personality

jasno da Otac Svih ne može biti išta manje nego vječna, beskonačna, istinita, dobra i lijepa ličnost.

Bog se ne krije ni od jednog svog stvorenja. Mnogim vrstama bića, Bog je nedostupan zbog toga što "boravi u svjetlosti kojoj ni jedno materijalno biće ne može prići." Nesavršeni um evolucijskih smrtnika ne može razumjeti ogromnu veličinu i veličanstvenost božanske ličnosti. On "je šakom izmjerio more i nebesa promjerio pedljem. On stoluje vrh kruga zemaljskog; kao zastor nebesa je razastro, kao šator za stan razapeo." "Podignite oči i gledajte: tko je to stvorio? Onaj koji svjetove po broju stvori i koji ih sve zove po imenu"; i stoga, istina je da su "njegova vječna svojstva samo djelomično razumljiva onima koje je stvorio." Ovoga časa i u svom sadašnjem obličju, morate razaznati nevidljivog Stvoritelja po njegovoj mnogostrukoj i raznolikoj tvorevini, kao i po otkrivenju i službi njegovih Sinova i mnogih njima podređenih osoba.

Unatoč tome što materijalni smrtnici ne mogu vidjeti Božju osobu, trebaju naći radost u uvjerenju da je Bog osoba; vjerom prihvatite istinu da je Otac Svih toliko volio svijet da je stvorio uvjete za vječno duhovno napredovanje njegovih niskih žitelja; da su "Božja radost djeca čovjekova." Bog ima sve nadljudske i božanske osobine, svako obilježje savršene, vječne, drage i beskonačne ličnosti Stvoritelja.

U lokalnim svemirima (s izuzetkom nadkozmičkog osoblja), Bog se ne ispoljava bilo osobno ili rezidencijalno, već jedino u vidu Rajskih Sinova Stvoritelja koji su očevi naseljenih svjetova i suvereni vladari lokalnih svemira. Da je vjera stvorenog bića savršena, ono bi sa sigurnošću znalo da kad vidi Sina Stvoritelja, vidi i Oca Svih; tražeći Oca, biće bi jedino tražilo i očekivalo da vidi Sina. Smrtni čovjek ne može vidjeti Boga dok ne postigne potpunu preobrazbu duha i dok istinski ne postigne Raj.

Dok naravi Rajskih Sinova Stvoritelja nemaju svu bezuvjetnu potencijalnost univerzalne apsolutnosti koja obilježava beskonačnu narav Prvog Velikog Izvora i Centra, Otac Svih je na svaki način božanski prisutan u Sinovima Stvoriteljima. Otac i njegovi Sinovi su jedno. Ovi Rajski Sinovi iz reda Mihaela predstavljaju savršene ličnosti koje su poslužile kao uzorak za stvaranje svih drugih ličnosti određenog lokalnog svemira, od ličnosti Sjajne i Jutarnje Zvijezde do najnižeg stvorenog čovjeka životinjskog porijekla.

Da nije Boga i njegove velike i centralne osobe, u prostranstvima svemira nad svemirima ne bi

throughout all the vast universe of universes. God is personality.

Notwithstanding that God is an eternal power, a majestic presence, a transcendent ideal, and a glorious spirit, though he is all these and infinitely more, nonetheless, he is truly and everlastingly a perfect Creator personality, a person who can "know and be known," who can "love and be loved," and one who can befriend us; while you can be known, as other humans have been known, as the friend of God. He is a real spirit and a spiritual reality.

As we see the Universal Father revealed throughout his universe; as we discern him indwelling his myriads of creatures; as we behold him in the persons of his Sovereign Sons; as we continue to sense his divine presence here and there, near and afar, let us not doubt nor question his personality primacy. Notwithstanding all these far-flung distributions, he remains a true person and everlastingly maintains personal connection with the countless hosts of his creatures scattered throughout the universe of universes.

The idea of the personality of the Universal Father is an enlarged and truer concept of God which has come to mankind chiefly through revelation. Reason, wisdom, and religious experience all infer and imply the personality of God, but they do not altogether validate it. Even the indwelling Thought Adjuster is prepersonal. The truth and maturity of any religion is directly proportional to its concept of the infinite personality of God and to its grasp of the absolute unity of Deity. The idea of a personal Deity becomes, then, the measure of religious maturity after religion has first formulated the concept of the unity of God.

Primitive religion had many personal gods, and they were fashioned in the image of man. Revelation affirms the validity of the personality concept of God which is merely possible in the scientific postulate of a First Cause and is only provisionally suggested in the philosophic idea of Universal Unity. Only by personality approach can any person begin to comprehend the unity of God. To deny the personality of the First Source and Center leaves one only the choice of two philosophic dilemmas: materialism or pantheism.

In the contemplation of Deity, the concept of personality must be divested of the idea of corporeality. A material body is not indispensable to personality in either man or God. The corporeality error is shown in both extremes of human philosophy. In materialism, since man loses his body at death, he ceases to exist as a personality; in pantheism, since God has no body, he is not, therefore, a person. The

mogla postojati ličnost. Bog je ličnost.

Unatoč tome što je Bog vječna moć, veličanstvena prisutnost, transcendentni ideal i uzvišeni duh, unatoč tome što je sve to i beskonačno mnogo više, on istinski i zauvijek ostaje savršena ličnost Stvoritelja, osoba koja može "poznati i biti poznata," "voljeti i biti voljena" i s kojom se možemo prijateljitati; i vi možete postati, kao što su drugi smrtnici postali, Božji prijatelj. Bog je stvarni duh i duhovna stvarnost.

Dok promatramo kako se Otac Svih obznanjuje širom svog svemira, dok opažamo kako živi u nebrojenom mnoštvu stvorenja, dok ga vidimo u osobama njegovih Sinova Suverenih Vladara, dok tu i tamo, izbliza i izdaleka, osjećamo njegovu božansku prisutnost, ne smijemo posumnjati u prvotnost njegove ličnosti. Unatoč svim ovim dalekosežnim distribucijama, Bog je i dalje istinska osoba koja zauvijek održava osobnu vezu s nebrojenim mnoštvom svojih stvorenja razasutih širom svemira nad svemirima.

Ideja ličnosti Oca Svih predstavlja širi i istinitiji koncept Boga koji je čovječanstvo najvećim dijelom primilo putem otkrivenja. Razum, mudrost i religiozno iskustvo podrazumijevaju Božju ličnost i ukazuju na njezino postojanje, premda nisu u cjelosti u stanju potvrditi ovu ličnost. I čovjekov unutarnji Misaoni Ispravljač je predličan. Istinitost i zrelost bilo koje religije izravno ovise o njezinom konceptu Božje beskonačne ličnosti kao i njezinoj spoznaji apsolutnog jedinstva Božanstva. Nakon što se u religiji formulira koncept Božjeg jedinstva, ideja osobnog Božanstva postaje mjerom njezine religiozne zrelosti.

Primitivna religija je imala mnoge osobne bogove načinjene u ljudskom obličju. Otkrivenje potvrđuje koncept Božje ličnosti koji se teško može uzeti kao vjerojatnost u znanstvenoj pretpostavci Prvog Izvora, dok u filozofskoj ideji Univerzalnog Jedinstva predstavlja jedino uvjetnu sugestiju. Čovjek može početi shvaćati Božje jedinstvo jedino prilazom ličnosti. Ako čovjek odbije prihvatiti ideju ličnosti Prvog Izvora i Centra, preostaju mu jedino dvije filozofske dileme-- materijalizam ili panteizam.

Razmatrajući Božanstvo, morate razdvojiti koncept ličnosti od koncepta tjelesnosti. Materijalno tijelo nije neodvojiv dio ličnosti bilo čovjeka ili Boga. Zabluda da Bog ima tijelo postaje očigledna u oba ekstremna pravca ljudske filozofije. Prema materijalističkom shvaćanju, kako čovjek prilikom smrti gubi tijelo, on prestaje postojati kao ličnost; prema panteizmu, kako Bog nema tijela, on ne može

superhuman type of progressing personality functions in a union of mind and spirit.

Personality is not simply an attribute of God; it rather stands for the totality of the co-ordinated infinite nature and the unified divine will which is exhibited in eternity and universality of perfect expression. Personality, in the supreme sense, is the revelation of God to the universe of universes.

God, being eternal, universal, absolute, and infinite, does not grow in knowledge nor increase in wisdom. God does not acquire experience, as finite man might conjecture or comprehend, but he does, within the realms of his own eternal personality, enjoy those continuous expansions of self-realization which are in certain ways comparable to, and analogous with, the acquirement of new experience by the finite creatures of the evolutionary worlds.

The absolute perfection of the infinite God would cause him to suffer the awful limitations of unqualified finality of perfectness were it not a fact that the Universal Father directly participates in the personality struggle of every imperfect soul in the wide universe who seeks, by divine aid, to ascend to the spiritually perfect worlds on high. This progressive experience of every spirit being and every mortal creature throughout the universe of universes is a part of the Father's ever-expanding Deity-consciousness of the never-ending divine circle of ceaseless self-realization.

It is literally true: "In all your afflictions he is afflicted." "In all your triumphs he triumphs in and with you." His prepersonal divine spirit is a real part of you. The Isle of Paradise responds to all the physical metamorphoses of the universe of universes; the Eternal Son includes all the spirit impulses of all creation; the Conjoint Actor encompasses all the mind expression of the expanding cosmos. The Universal Father realizes in the fullness of the divine consciousness all the individual experience of the progressive struggles of the expanding minds and the ascending spirits of every entity, being, and personality of the whole evolutionary creation of time and space. And all this is literally true, for "in Him we all live and move and have our being."

6. PERSONALITY IN THE UNIVERSE

Human personality is the time-space image-shadow cast by the divine Creator personality. And no actuality can ever be adequately comprehended by an examination of its shadow. Shadows should be interpreted in terms of the true substance.

God is to science a cause, to philosophy an idea, to religion a person, even the loving heavenly Father. God is to the scientist a primal force, to the

biti osoba. Nadljudski oblik progresivne ličnosti djeluje u jedinstvu uma i duha.

Ličnost nije samo Božja osobina; ona prije predstavlja cjelokupnost koordinirane beskonačne naravi i ujedinjene božanske volje koja se ispoljava u vječnosti i univerzalnosti savršenog izražaja. U najvišem smislu riječi, ličnost je otkrivenje Boga svemiru nad svemirima.

Budući da je Bog vječan, univerzalan, apsolutan i beskonačan, on ne može rasti po znanju i mudrosti. Dok Bog ne stječe iskustvo onako kako konačni čovjek zamišlja i shvaća postignuće iskustva, u okviru svoje vječne ličnosti, on uživa neprestano proširenje samoostvarenja koje se na određeni način može usporediti i analogno objasniti kao proces kojim konačna bića evolucijskih svjetova stječu nova iskustva.

Kad Otac Svih ne bi izravno sudjelovao u borbi ličnosti svih nesavršenih duša prostranog svemira koje se uz božansku pomoć uspinju do duhovno savršenih svjetova na visini, apsolutno savršenstvo beskonačnog Boga bi prouzrokovalo užasna ograničenja bezuvjetne finalnosti njegovog savršenstva. Ovakvo progresivno iskustvo svakog duha i svakog smrtnog stvorenog bića širom cijelog svemira nad svemirima, ulazi u sastav Očeve šireće svjesnosti Božanstva u beskrajnom božanskom krugu neprestanog samoostvarenja.

Doslovno je istina: "U svim vašim žalostima, on je ožalošćen." "U svim vašim pobjedama, on pobjeđuje s vama i u vama." Njegov predlični božanski duh je vaš stvarni dio. Rajski Otok reagira na sve fizičke preobrazbe svemira nad svemirima; Vječni Sin u sebi nosi sve impulse duha cijele tvorevine; Združeni Činitelj obuhvaća sve umne izražaje rastućeg kozmosa. U ponoći svoje božanske svjesnosti, Otac Svih spoznaje svo individualno iskustvo naprednih borbi širećih umova i uspinjućih duhova svake jedinice, bića i ličnosti cjelokupne evolucijske tvorevine vremena i prostora. I sve ovo je doslovno istina, jer "po njemu, naime, živimo, mičemo se i jesmo."

6. LIČNOST U SVEMIRU

Ljudska ličnost je vremensko-prostorni oblik koji je sjena božanske ličnosti Stvoritelja. I ni jedna se aktualnost ne može prikladno shvatiti na osnovu izučavanja njene sjene. Pri tumačenju sjene trebale voditi računa o naravi istinske tvari.

Sa stanovišta znanosti, Bog je uzrok, filozofiji je ideja, religiji je osoba--nebeski Otac ljubavi. Bog je znanstveniku prvobitna sila, filozofu je

philosopher a hypothesis of unity, to the religionist a living spiritual experience. Man's inadequate concept of the personality of the Universal Father can be improved only by man's spiritual progress in the universe and will become truly adequate only when the pilgrims of time and space finally attain the divine embrace of the living God on Paradise.

Never lose sight of the antipodal viewpoints of personality as it is conceived by God and man. Man views and comprehends personality, looking from the finite to the infinite; God looks from the infinite to the finite. Man possesses the lowest type of personality; God, the highest, even supreme, ultimate, and absolute. Therefore did the better concepts of the divine personality have patiently to await the appearance of improved ideas of human personality, especially the enhanced revelation of both human and divine personality in the Urantian bestowal life of Michael, the Creator Son.

The prepersonal divine spirit which indwells the mortal mind carries, in its very presence, the valid proof of its actual existence, but the concept of the divine personality can be grasped only by the spiritual insight of genuine personal religious experience. Any person, human or divine, may be known and comprehended quite apart from the external reactions or the material presence of that person.

Some degree of moral affinity and spiritual harmony is essential to friendship between two persons; a loving personality can hardly reveal himself to a loveless person. Even to approach the knowing of a divine personality, all of man's personality endowments must be wholly consecrated to the effort; halfhearted, partial devotion will be unavailing.

The more completely man understands himself and appreciates the personality values of his fellows, the more he will crave to know the Original Personality, and the more earnestly such a God-knowing human will strive to become like the Original Personality. You can argue over opinions about God, but experience with him and in him exists above and beyond all human controversy and mere intellectual logic. The God-knowing man describes his spiritual experiences, not to convince unbelievers, but for the edification and mutual satisfaction of believers.

To assume that the universe can be known, that it is intelligible, is to assume that the universe is mind made and personality managed. Man's mind can only perceive the mind phenomena of other minds, be they human or superhuman. If man's personality can experience the universe, there is a divine mind and an actual personality somewhere concealed in that universe.

pretpostavka jedinstva, religioznom čovjeku je živo duhovno iskustvo. Čovjekovi neispravni koncepti ličnosti Oca Svih mogu uznapredovati jedino uz pomoć čovjekovog duhovnog napretka u svemiru i postat će istinski prihvatljivi jedino nakon što hodočasnici vremena i prostora konačno uđu u božansko naručje živog Boga na Raju.

Nikad ne gubite iz vida proturiječnost između Božjeg i ljudskog shvaćanja ličnosti. Čovjek vidi i razumije ličnost promatrajući beskonačno sa stanovišta konačnog; Bog promatra konačno sa stanovišta beskonačnog. Čovjek ima najniži oblik ličnosti; Bog ima najviši--vrhovni, ultimni i apsolutni. Stoga, nastojeći steći više koncepte božanske ličnosti, čovjek prvo mora izgraditi naprednije ideje o ljudskoj ličnosti, a naročito savršenije otkrivenje spojene ljudske i božanske ličnosti koja je na Urantiji obznanjena u darovanom životu Mihaela, Sina Stvoritelja.

Dok predlični božanski duh u umu smrtnog bića nosi u samoj svojoj prisutnosti valjan dokaz svog aktualnog postojanja, koncept božanske ličnosti može biti poznat jedino duhovnim uvidom istinskog osobnog religioznog iskustva. Stvoreno biće može poznati i razumjeti svaku osobu--ljudsku ili božansku--neovisno o njezinim reakcijama na okruženje i neovisno od njezine materijalne prisutnosti.

Između dvaju osoba mora postojati određeni stupanj moralne bliskosti i duhovnog sklada kako bi tu moglo postojati prijateljstvo; ljubezna ličnost sebe teško može obznaniti neljubeznoj. I kako bi čovjek prišao poznavanju božanske ličnosti, sva obdarenja njegove ličnosti moraju biti odana ovom nastojanju; malodušna i djelomična odanost neće uroditi plodom.

Što više čovjek bude razumio samoga sebe i što više bude cijenio vrijednost ličnosti svojih bližnjih, to će više žudjeti da upozna Izvornu Ličnost i to će više takav čovjek koji poznaje Boga nastojati postati poput Izvorne Ličnosti. Dok možete raspravljati svoja mišljenja o Bogu, vaše iskustvo s Bogom i u Bogu postoji iznad i izvan svake ljudske proturiječnosti i posve intelektualne logike. Čovjek koji zna Boga ne govori o svojim duhovnim iskustvima kako bi uvjerio nevjernike, već prije u cilju duhovne naobrazbe i uzajamnog zadovoljstva vjernika.

Pretpostavka mogućnosti spoznaje i razumijevanja svemira podrazumijeva pretpostavku činjenice da svemir predstavlja djelo uma i da njime upravlja ličnost. Čovjekov um može shvatiti jedino umne pojave drugih umova, bilo ljudskih ili nadljudskih. Ako čovjekova ličnost može doživjeti svemir, to znači da se negdje u tom svemiru krije božanski um i aktualna ličnost.

God is spirit--spirit personality; man is also a spirit--potential spirit personality. Jesus of Nazareth attained the full realization of this potential of spirit personality in human experience; therefore his life of achieving the Father's will becomes man's most real and ideal revelation of the personality of God. Even though the personality of the Universal Father can be grasped only in actual religious experience, in Jesus' earth life we are inspired by the perfect demonstration of such a realization and revelation of the personality of God in a truly human experience.

7. SPIRITUAL VALUE OF THE PERSONALITY CONCEPT

When Jesus talked about "the living God," he referred to a personal Deity--the Father in heaven. The concept of the personality of Deity facilitates fellowship; it favors intelligent worship; it promotes refreshing trustfulness. Interactions can be had between nonpersonal things, but not fellowship. The fellowship relation of father and son, as between God and man, cannot be enjoyed unless both are persons. Only personalities can commune with each other, albeit this personal communion may be greatly facilitated by the presence of just such an impersonal entity as the Thought Adjuster.

Man does not achieve union with God as a drop of water might find unity with the ocean. Man attains divine union by progressive reciprocal spiritual communion, by personality intercourse with the personal God, by increasingly attaining the divine nature through wholehearted and intelligent conformity to the divine will. Such a sublime relationship can exist only between personalities.

The concept of truth might possibly be entertained apart from personality, the concept of beauty may exist without personality, but the concept of divine goodness is understandable only in relation to personality. Only a person can love and be loved. Even beauty and truth would be divorced from survival hope if they were not attributes of a personal God, a loving Father.

We cannot fully understand how God can be primal, changeless, all-powerful, and perfect, and at the same time be surrounded by an ever-changing and apparently law-limited universe, an evolving universe of relative imperfections. But we can know such a truth in our own personal experience since we all maintain identity of personality and unity of will in spite of the constant changing of both ourselves and our environment.

Ultimate universe reality cannot be grasped by mathematics, logic, or philosophy, only by personal experience in progressive conformity to the divine will of a personal God. Neither science, philosophy, nor

Bog je duh--ličnost duha; čovjek je također duh--potencijalna ličnost duha. U svom ljudskom iskustvu, Isus iz Nazareta je stekao puno ostvarenje ovog potencijala ličnosti duha; stoga njegov život--život postignuća Očeve volje--postaje čovjekovo najstvarnije i najidealnije otkrivenje Božje ličnosti. Unatoč tome što čovjek može razumjeti ličnost Oca Svih jedino u istinskom religioznom iskustvu, jako nas motivira savršeno iskazanje takvog ostvarenja i otkrivenja Božje ličnosti u istinski ljudskom iskustvu Isusovog zemaljskog života.

7. DUHOVNA VRIJEDNOST KONCEPTA LIČNOSTI

Kad je Isus govorio o "živućem Bogu," mislio je na osobno Božanstvo--Oca na nebu. Zahvaljujući konceptu ličnosti Božanstva, čovjek lakše može sklopiti prijateljski odnos s Bogom; lakše ga može inteligentno obožavati; lakše može naći snagu u svom pouzdanju. Između neličnih predmeta može postojati međudjelovanje, ali ne i prijateljstvo. Prijateljski odnos između oca i sina, kao i odnos između Boga i čovjeka, ne može postojati ako i čovjek i Bog nisu osobe. Jedino između ličnosti može postojati duhovno zajedništvo, iako prisutnost nelične jedinka kakva je Misaoni Ispravljač može bitno olakšati ovu duhovnu zajednicu između dvaju ličnosti.

Čovjek ne postiže jedinstvo s Bogom onako kako se kap sjedinjuje s oceanom. Čovjek postiže jedinstvo s Božanstvom time što gradi sve napredniju uzajamnu duhovnu zajednicu, što svojom ličnošću održava odnos s osobnim Bogom, što stječe sve izražajniju božansku narav svesrdno i inteligentno se suglašavajući s božanskom voljom. Takav uzvišeni odnos može postojati jedino između ličnosti.

Koncept istine eventualno može postojati odvojeno od ličnosti, koncept ljepote može postojati bez ličnosti, dok se koncept božanske dobrote može razumjeti jedino pri odnosu s ličnošću. Jedino osoba može voljeti i biti voljena. A ni ljepota ni istina ne bi mogle preživjeti da ne predstavljaju osobine osobnog Boga, Oca ljubavi.

Mi ne možemo posve razumjeti kako Otac može biti prvobitan, nemijenajući, svemoguć i savršen, dok je istodobno okružen mijenjajućim i evoluirajućim svemirom očiglednih zakonskih ograničenja i relativnih nesavršenosti. No mi možemo poznavati takvu istinu u osobnom iskustvu, budući da svi održavamo identitet ličnosti i jedinstvo volje unatoč neprestanoj promjeni kako nas samih tako i našeg okruženja.

Ultimna kozmička stvarnost se ne može shvatiti matematički, logički ili filozofski, već jedino čovjekovim osobnim iskustvom sve većeg prihvaćanja božanske volje osobnog Boga. Znanost, filozofija i

theology can validate the personality of God. Only the personal experience of the faith sons of the heavenly Father can effect the actual spiritual realization of the personality of God.

The higher concepts of universe personality imply: identity, self-consciousness, self-will, and possibility for self-revelation. And these characteristics further imply fellowship with other and equal personalities, such as exists in the personality associations of the Paradise Deities. And the absolute unity of these associations is so perfect that divinity becomes known by indivisibility, by oneness. "The Lord God is one." Indivisibility of personality does not interfere with God's bestowing his spirit to live in the hearts of mortal men. Indivisibility of a human father's personality does not prevent the reproduction of mortal sons and daughters.

This concept of indivisibility in association with the concept of unity implies transcendence of both time and space by the Ultimacy of Deity; therefore neither space nor time can be absolute or infinite. The First Source and Center is that infinity who unqualifiedly transcends all mind, all matter, and all spirit.

The fact of the Paradise Trinity in no manner violates the truth of the divine unity. The three personalities of Paradise Deity are, in all universe reality reactions and in all creature relations, as one. Neither does the existence of these three eternal persons violate the truth of the indivisibility of Deity. I am fully aware that I have at my command no language adequate to make clear to the mortal mind how these universe problems appear to us. But you should not become discouraged; not all of these things are wholly clear to even the high personalities belonging to my group of Paradise beings. Ever bear in mind that these profound truths pertaining to Deity will increasingly clarify as your minds become progressively spiritualized during the successive epochs of the long mortal ascent to Paradise.

[Presented by a Divine Counselor, a member of a group of celestial personalities assigned by the Ancients of Days on Uversa, the headquarters of the seventh superuniverse, to supervise those portions of this forthcoming revelation which have to do with affairs beyond the borders of the local universe of Nebadon. I am commissioned to sponsor those papers portraying the nature and attributes of God because I represent the highest source of information available for such a purpose on any inhabited world. I have served as a Divine Counselor in all seven of the superuniverses and have long resided at the Paradise center of all things. Many times have I enjoyed the supreme pleasure of a sojourn in the immediate personal presence of the Universal Father. I portray the reality and truth of the Father's nature and attributes with unchallengeable authority; I know whereof I speak.]

teologija ne mogu potvrditi postojanje Božje ličnosti. Jedino osobno iskustvo onih koji su po vjeri postali sinovi nebeskog Oca može voditi k stvarnoj duhovnoj spoznaji Božje ličnosti.

Viši koncepti kozmičke ličnosti podrazumijevaju: identitet, samosvjesnost, volju i sposobnost samootkrivenja. I ove osobine dalje podrazumijevaju prijateljski odnos s drugim jednakim ličnostima, upravo onakav kakav vlada između ličnosti Rajskih Božanstava. I apsolutno jedinstvo ovih veza je tako savršeno da božanstvenost postaje obilježena nepodjeljivošću--jedinstvom. "Bog Gospodin je jedan." Nepodjeljivost ličnosti se ne kosi s činjenicom da u smrtničkim srcima živi darovani duh. Nepodjeljivost ličnosti čovjeka oca ne sprječava njegovu reprodukciju i stvaranje smrtnih sinova i kćerki.

Koncept nedjeljivosti i koncept jedinstva zajedno znače da Ultimnost Božanstva nadilazi vrijeme i prostor; ni prostor ni vrijeme stoga ne mogu biti apsolutni ili beskonačni. Prvi Izvor i Centar je ta beskonačnost koja bezuvjetno nadilazi sav um, svu tvar i sav duh.

Činjenica postojanja Rajskog Trojstva nikako ne pobija istinu božanskog jedinstva. U pogledu svih reakcija kozmičke stvarnosti i svih odnosa prema stvorenim bićima, tri ličnosti Rajskog Božanstva su jedno. Niti je točno da postojanje ovih triju vječnih ličnosti pobija istinitost nedjeljivosti Božanstva. U cjelosti sam svjestan da ne postoji jezik kojim bih smrtničkom umu prikladno objasnio kako ovi kozmički problemi izgledaju s našeg stanovišta. No ovo vas ne smije obeshrabriti; ove stvari nisu posve jasne čak ni visokim ličnostima moje grupe Rajskih bića. Uvijek imajte na umu da će ove dubokoumne istine u vezi Božanstva postajati sve jasnije kako vaš um bude postajao sve duhovniji za vrijeme dugog niza stoljeća smrtničkog uspona prema Raju.

[Predstavio Božanski Savjetnik, pripadnik grupe nebeskih ličnosti kojima su Stari Dani Uverse, glavnog centra sedmog nadsvemira, povjerili nadzor nad procesom zabilješke onih dijelova otkrivenja koji se tiču stvari izvan granica lokalnog svemira Nebadon. Kako predstavljam najviši izvor raspoložive informacije u vezi Božje naravi i osobina koji se može naći na bilo kojem naseljenom svijetu, povjereno mi je izlaganje onih poglavlja koja prikazuju Božje osobine i narav. Služio sam kao Božanski Savjetnik u svih sedam nadsvemira i već dugo živim na Rajskom centru svih stvari. Mnogo sam puta uživao u najvišem zadovoljstvu bliske osobne prisutnosti Oca Svih. S neosporivim autoritetom predstavljam stvarnost i istinu Očeve naravi i osobina; znam što govorim.]